El roig més romàntic

Mick Hucknall , de Simply Red, va fer vibrar a Peralada Foto: JOAN CASTRO / ICONNA.

Les nits d'estiu predisposen a revifar la memòria sonora; una llista de cançons que les ràdios han oblidat; imposen la novetat de consum ràpid i exprés. Potser perquè aquell pop soul de cadència suau, de vocalistes nítids, un so flonjo, cotonós, que va sofisticar la meitat dels anys vuitanta i dels noranta, va quedar allà, a les golfes del silenci, al costat de noms com Lisa Stansfield o Sade, part de la banda sonora d'una època, sense possibilitat de trobar el seu lloc amb l'encaix del nou segle i d'actualitzar-se amb sons diferents, menys purs. Fins que un aniversari treu la pols a aquelles melodies que ara ressonen clàssiques, i les eternitza, fent-les vàlides ara, sense necessitat d'artificis, només amb el mestratge d'excel·lents músics, i sense que sembli una operació nostàlgica.

En la gira del seus 30 anys i com a concert de clausura de la trentena edició del Festival Castell de Peralada [http://www.festivalperalada.com/ca/] , Simply Red [http://www.facebook.com/simplyred/] va reivindicar-se a l'escenari, en una nit per a la memòria musical. Des de sempre es va identificar la banda britànica amb el seu líder, el cantant pèl-roig i de veu vibrant i lluent Mick Hucknall (Manchester, 1960). A Peralada, es va acompanyar de sis músics, dels quals destacava al saxo i als teclats Ian Kirkham, un dels membres de la formació original. Es va notar en els aplaudiments i l'ovació que li va dedicar el públic –hi havia molts fans, dels que se saben de memòria les lletres i no només la tornada– quan Mick Hucknall va presentar els membres de la banda.

Declaració d'intencions amb la cançó d'obertura del concert, que va durar una hora i mitja: Holding back the years, un dels seus primers número u, del disc de debut Picture book (1985). Mick Hucknall la va interpretar sol, amb la guitarra. Amb la presentació hi havia voluntat de crear l'atmosfera adequada en la millor postal nocturna: la lluna creixent a l'esquerra i els ocells aposentats als arbres dels jardins que envolten l'auditori del castell. Una proposta de cançons seductores, “d'estil romàntic” va explicar Mick Hucknall al públic, tot i que en va prometre també alguna de “ballable”. Però els preliminars han de ser delicats i sense aturar-se. Say you love me, You make me feel brand new –en la qual Mick Hucknall va exhibir potència vocal als seus 56 anys– i For your babies van molt més que satisfer els que recordaven el so del roig romàntic; sentint aquesta tongada més amorosa et pots prometre el cel.

El ritme reggae de Night nurse –“la vaig compondre en una habitació amb molt de fum a Jamaica”– va fer baixar dels núvols el públic conduint-lo a la part més moguda del concert , si bé molts dels assistents ja feia estona que havien fet extensiva la seva devoció cap a Simply Red. L'eufòria va esclatar amb Stars. Una concessió més al so suggeridor i a Barry White amblt's only love fins a arribar al sacseig corporal de The right thing, Come to my aid, Sunrise –amb aquell so de teclat d'efecte luxós– i la festiva Fairground, amb les quals Mick Hucknall també va demostrar ofici quan es tracta de motivar des de l'escenari. Però la complicitat s'havia establert al minut u. Dos cops se'ls va reclamar i van oferir quatre bisos, incloent-hi Something got me started: el moment àlgid, de comunió final, va ser If you don't know me by now, cantada pel públic, com un himne. I de record, el protagonista va fotografiar el públic, una panoràmica. La retrospectiva musical havia servit per treure'l d'un oblit que gairebé sempre és injust.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 18-08-2016 Pàgina 16

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/996756-el-roig-mes-romantic.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui